

Arrest

nr. 123 014 van 24 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indonesische nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 7 augustus 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2014.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. PEPERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 juni 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*) in als echtgenote van de heer H. V. L., een Nederlandse onderdaan. De heer H.V.L. overlijdt op 25 juli 2013.

1.2. Op 7 augustus 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 6 september 2013 aan de verzoekende partij ter kennis worden gebracht. Zij luiden als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5° lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.06.2013 werd ingediend door:

Naam: N.

Voornaam: F. U. A.

Nationaliteit: Indonesische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De echtgenoot in functie van wie de aanvraag werd ingediend is overleden dd. 25.07.2013. Bijgevolg heeft betrokkene geen recht op verblijf en wordt de aanvraag van een verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene geweigerd.

Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken en aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij stelt in essentie dat de juiste wettelijke basis is aangetoond noch voor wat betreft de beslissing tot weigering van verblijf, noch voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Ook een tweede middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf, is onder meer gestoeld op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. De verzoekende partij stelt dat zij op het ogenblik van de aanvraag wel degelijk heeft aangetoond gehuwd te zijn met de haar Nederlandse echtgenoot, dat geen enkele wetsbepaling stelt dat diegene met wie zij zich voegt zes maanden later ook nog in leven dient te zijn, dat de erkenning van het verblijfsrecht na de termijn van zes maanden immers declaratief is van aard, dat dit wil zeggen dat men het verblijfsrecht erkent vanaf de aanvraag, dat hieruit kan worden afgeleid dat men enkel gehuwd dient te zijn op het ogenblik van de aanvraag, dat minstens verzoekster niet begrijpt waarom het overlijden van haar echtgenoot leidt tot de niet erkenning van haar verblijfsrecht.

2.3. Het past om de twee middelen, zoals hierboven weergegeven, samen te behandelen.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

De verzoekende partij diende op 13 juni 2013 een aanvraag in van en verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als echtgenote van de heer H.V.L. en dit in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 40bis, §2, 1° bepaalt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt.

Op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag indiende was haar echtgenoot in leven.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de echtgenoot in functie van wie de aanvraag werd ingediend is overleden en dat zij "bijgevolg" geen recht heeft op verblijf, zonder meer.

In het licht van artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, waarnaar overigens in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf op geen enkele wijze wordt verwezen, gezien het feit dat haar echtgenoot in leven was op het ogenblik van de aanvraag en gelet op de beschouwingen van de verzoekende partij in haar tweede middel, kan zij worden gevolgd waar zij stelt dat zij niet begrijpt waarom het overlijden van haar echtgenoot leidt tot de niet erkenning van haar verblijfsrecht. De loutere verwijzing naar dat overlijden hangende de behandeling van de aanvraag is niet afdoende om tegemoet te komen aan de vereisten van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. De verwerende partij verwijst in haar nota dan wel naar artikel 42ter, §1, 3° van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk een einde kan worden gesteld aan het verblijfsrecht indien de burger van de Unie die wordt vervoegd of begeleid, overlijdt, en stelt dat *mutatis mutandis* redelijkerwijs geen verblijfsrecht kan worden erkend aan de weduwe wiens echtgenoot reeds niet meer in leven was ten tijde van de beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, maar dit is een *a posteriori* motivering die niet in de bestreden beslissing werd opgenomen en dus niet dienstig is. Meer nog, zij lijkt met haar "*mutatis mutandis-redenering*" zelf aan te geven dat één en ander niet onmiskenbaar blijkt uit de van toepassing zijnde bepalingen. Alleszins komt het niet aan de Raad toe om de bestreden beslissing tot weigering van verblijf verder te gaan motiveren.

Een schending van de formele motiveringsplicht is aannemelijk gemaakt en leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf.

2.4. Het loutere gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. De verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan de verzoekende partij zonder eerst op deugdelijke wijze te hebben nagegaan en te hebben gemotiveerd over de vraag of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 augustus 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS